

No. 22. }

2den Juni 1889.

{ 15de Marg.

Den femte Bøn.

(Indsendt).

“Og forlad os vor Skyld,
som og vi forlade vore
Skyldnere.”

Før i Tiden pleiede man at kaste en i Fængsel, som ikke kunde betale sin Gjeld eller Skyld. Dette er imidlertid ikke Tilfældet nu. Men der er en anden Skyld, som vi alle bærer paa, og hvis den ikke bliver betalt, saa vil vi blive kastede i et evigt Fængsel. Hvadslags Skyld tror I det er, som skal straffes saa haardt? Det er den Gjeld, som vi skylder Gud. Han har skabt os, og han har givet os alt godt; vi er skyldige til at takke ham, love ham, adlyde hans Vilje allesteds og tjene ham. Han siger i sit Ord: “Du skal elske Herren din Gud af dit ganste Hjerte, af din

ganste Sjæl, af al din Styrke og af dit ganste Sind.” Hvis vi ikke gjør det, saa vover vor Skyld Dag fra Dag. Hvorledes skal vi kunne betale den? Vi kan aldrig selv betale denne vor Skyld. Vi er saadanne syndige Mennesker, at vi ikke kan elske Gud, som han bør elstes, eller tjene ham, som han bør tjenes. Hvad skal vi da gjøre? — I har vel alle hørt om den kjære Frelser, som saa, at vi var dømt til Døden, og selv led Døden, forat vi skulde frelses, og betalte al vor Skyld for os. Han blev kaldt Jesus; thi han skulde frelse sit Folk fra deres Synder (Math. 1, 21).

Her er den eneste Redning, hvorved vi kan saa vor Skyld udslettet. Hvis vi tror paa Jesus Kristus, saa vil Gud forlade os vor Skyld, idet vi i Troen beder ham derom.

Men dersom Gud saaledes forlader

os vor Skyld, saa maa vi ogsaa forlade vore Skyldnere. Derfor nogen gjør os noget ondt, saa maa vi forlade ham det og bede Gud, at ogsaa han maa forlade ham det.

Jeg skal fortælle eder, hvad en liden Pige engang gjorde, da hendes Broder slog hende. "Mils," sagde hun, 'jeg vil ikke slaa dig igjen; thi det er Synd imod Gud. Men kom, lad os bede Gud, at han maa forlade dig den Synd, som du nu begik."

Lille Mils følte Sorg over sin Synd og bad Gud, at han maatte forlade ham den.

Jesus bad for sine Fiender, da de korsfæstede ham, og sagde: "Fader forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gjøre."

Jesus lærer os i Vignelsen om den ubarmhertige Medtjener, hvorledes Gud vil straffe den, som ikke forlader sin Næste hans Skyld. Læs Matth. 18, 21-35.

Kongen, Mølleren og Møllers Baal.

(Slutn. fra forr. No.)

Baal steg ganske uforfærdet ind i Kongesalen, og der sad Kongen paa sin Throne og regjerede af alle Kræfter. Da han fik se Baal, troede han strax, at det var Bent Møller, som kom, kaldte ham frem til Thronen og tog paa sig den Mine, han pleiede at tage paa sig i Krig; thi han vilde tage alvorlig fat paa den stivnakkede Møller.

Først pegede Kongen med Scepteret paa den lærdeste Herre ved Hoffet, og denne traadte frem og holdt en Tale til Baal paa ramme Latin. Dette

havde Kongen forud aftalt med den lærde Herre, og det var beregnet paa, at Mølleren skulde komme i Forlegenhed. Og Talen var fuld af Ord, som var baade lange og vanskelige, og der laa ogsaa megen Lærdom i dem.

Man kan vel skjønne, at Baal ikke forstod et Ord af dette, men han tænkte, at den ene kan være ligesaa god som den anden, og da den lærde Herre var færdig, gif Baal et Skridt frem, stillede Benene et godt Stykke ud fra hverandre, saa den lærde stivt i Ansigtet, slog ud med Armene, saa Melstøvet feg lige under Taget, og begyndte: "Quarnum mjalnum stene-larum malum gubbelirum," rablede op en hel Ramse og saa meget alvorlig ud. Da han var færdig, bukkede han for Kongen, Dronningen og alle Prindserne og Prindsesserne, ganske som den lærde havde gjort før.

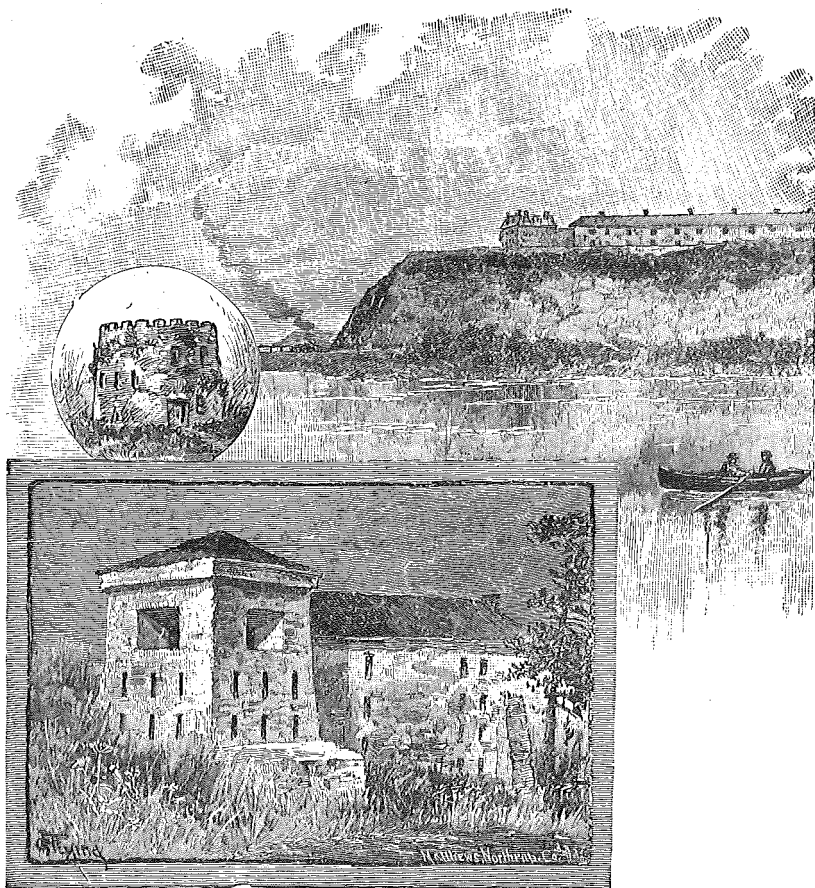
"Nu skal du svare paa tre Spørgsmaal, men tænk dig vel om! thi svarer du ikke rigtig, skal det gaa værre med dig, end det nogeninde har gaaet en Møller her i Verden. Sig mig nu først, hvormange Sandskorn der findes i Havet."

Dette var jo ikke noget let Spørgsmaal; men Baal stak Haanden i Lommen, tog frem et Stykke Pridt og lagde sig paa alle fire ned paa Gulvet. Der begyndte han at tegne Streger og Snirkler, ganske som han skulde regne ud noget om Sæffene i Kværnhuset. Om en Stund reiste han sig og sagde: "Syv tusend Millioner fem hundrede syv og treti."

"Er det sikkert det?" spurgte Kongen.

"Ja," svarede Baal, "vil ikke Her skabet tro mig, saa kan jo denne Herre

Fort Snelling.



der, som talte saa ubegribelig valkfert, udregne det, saa faar han se, at jeg har Ret."

"Det var jo ikke saa ilde udtænkkt," syntes Kongen, men lod sig ikke mærke med noget. "Sig mig nu, hvor langt der er mellem Himmelen og Jord."

"Ja," svarede Paal, "det er kun en Fæxlængde."

"Hvorledes kan du sige det?" spurgte Kongen.

"Jo, Gud skabte Himmelen til sin Stol og Jorden til sin Fodstammel," svarede Paal.

Nu drog baade Kongen og Dronningen paa Smilebaandet; thi de syntes, at Mølleren havde udtænkkt det ret kvift; men Kongen vilde ikke slippe ham saa let, og saa sagde han: "Nu skal du svare paa det sidste Spørgsmaal, og det blir det værste. Men svarer du ikke rigtig, saa kommer det

i hvert Tilfælde til at gaa dig ilde. Tænk dig nu om, svar strax og sig mig nu, hvad jeg tænker." I det samme drog Kongen sit store Sværd.

"Jo, I tænker, at jeg er Bent Møller; men jeg er kun Paal, Drenge- gen hans, jeg!"

Da blev Kongen saa glad over Paals klogtige Svar, at han og hele Hoffet lo af Hjertens Lyft. Derpaa sagde Kongen: "Da du nu har moret os alle-sammen, saa skal du saa puste dig, hvad du vil, og du skal faa det, hvis det staar i min Magt."

Da sagde Paal: "Naar saa er, saa vil jeg bede om, at min Husbonde faar være hjemme og slippe at komme hid; thi han har ingen Greie paa Høstiffene."

Denne Begjæring syntes Kongen saa godt om, at Paal fik en hel Skæppe Penge med sig, da han reiste. Saa blev han en holden Mand og gift med Møllere-ns eneste Datter og arvede Kværnen. Og har du noget Korn at male, kan du reise did, saa fortæller han dig selv denne Historie.

Huslig Hygge.

Kjære Gutte og Piger! I kan bidrage meget til huslig Hygge og Glæde, især hvis I har en Moder, som ikke er meget stærk, eller en Bedstefader eller Bedstemoder, som er gammel og svag, ved at være hensynsfulde og opføre eder vel.

Der er en ret Maade at aabne og lufte Døren paa; der er en pen Maade at gaa paa, at sætte sig ned og staa op, ja en ret Maade at gjøre alting

paa, som det overhovedet er værd at gjøre.

Der er mange Børn, som gjør sine Forældre bedrøvede om Hjertet ved at forsjømme saadanne smaa Opmærksomheder og huslige Tjenester. Og dog er det ligesaa let at gjøre saadanne smaa Ting ret som at gjøre dem ilde.

En stng Vane hos unge Folk er ogsaa det at strige høit, naar de kalder paa en Broder eller Søster, eller en Fader eller Moder, som han være i et andet Rum eller ovenpaa eller ude i Gaarden. En dannet Person vil altid, naar ikke Nødvendigheden kræver det modsatte, gaa hen til vedkommende og kalde paa ham i en beffeden Tone.

Ved at tænke paa og iagttage mange saadanne Smaating kan man gjøre Hjemmet meget mere behageligt og tiltrækkende. (Our Little People).

Gaade.

Hvad er det vel, som, Læser, du og jeg Paa Livets Bei ser daglig for vort Die, Som Jyrsten møder sjelden paa sin Bei, Som aldrig se's af Herren i det høie?

Kvitteringer.

Til det nye Skolelærerseminar i Sioux Falls:

Ved Past. B. Harstad: Løn- indsamling fra George Wiis Brager \$1.21 og Nella S. Allen 1.30.

S u m : \$2.51.

Entered at the post office Minneapolis, Minn., as second-class matter.

"Fædrelandet og Emigrantens" Trykkeri, Minneapolis, Minn.